

**Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Βλασίου
Ἐπισκόπου Σεβαστείας τοῦ Θαυματουργοῦ**

Ψαλλομένη τῇ 11ῃ Φεβρουαρίου

Συγγραφεῖσα ὑπὸ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητῆς

Ἐκδοθεῖσα ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῷ 1970

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὸ Σεπτὸν κειμήλιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἱεραρχῶν τὸ θησαύρισμα, Μαρτύρων τὸ καύχημα καὶ παθῶν ἐκμειωτὴν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλον, καὶ συνόμιλον, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τῆς τε ἄνω καὶ τῆς κάτω βασιλείας, τὸν θεῖον Βλάσιον σήμερον.

Ἱερέων ὁ σύλλογος, ἀδελφοφόνων τὸ σύνταγμα, δεῦτε εὐφημήσωμεν θείοις ἄσμασι, τὸν Ἱερόθλητον Βλάσιον. Τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸ μέγα προπύργιον τῶν τελούντων σου, τὴν πανέορτον μνήμην ἐτησίως, ἱεραῖς δοξολογίαις καὶ ἐπαγρύπνοις δεήσεσι.

Ἱερέων ἐν χρίσμασι, καὶ μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγαγες τελεώτατα, σαυτὸν ὡς θυμὰ εὐπρόσδεκτον, αἰοῖδιμε Βλάσιε, Ἱερέων ἡ κρηπίς, καὶ ἡμῶν καταφύγιον τῶν τελούντων σου, τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμώντων θείοις ὕμνοις, τὴν μακαρίαν σου ἀθλήσιν.

Δόξα ἡχος ε'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, θεῖον

Βλάσιον εὐφημήσωμεν. Τῶν γὰρ τυράννων τὰς ἀπειλάς, ὡς οὐδὲν λογι-
σάμενος, τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο· ὃ καὶ νῦν παριστάμε-
νος, πρεσβεύει ἀπαύτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν ἱε-
ράν αὐτοῦ ἀδελήσιν.

Καὶ νῦν Θεστοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς Χάριτος ἐλθούσης, ὡς γὰρ ἡ
ἐλάτος οὐκ ἐκαίετο κατασλεγομένη, εὐτὼ Παρθένος ἔτεκες καὶ Παρθέ-
νος ἔμεινες, ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀντέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ
Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα ἤχος 6'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὑμνοῖς σου τὴν σεπτὴν, καὶ λαμπροφόρον μνήμην, τελοῦντες
Ἱεράρχα, ὦ Βλάσιε θεόφρων, διὰ ἡμᾶς νῦν φύλαττε.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ὡ θαύματος καινοῦ, καὶ μυστηρίου ξένου, τὰ λείψανα ἁγίων,
ιάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ εὐσεβῶν χορεῖαι, ἀσπάσασθε προθύ-
μως, τοῦ Θεοῦ νῦν Βλασίου, εἰκόνα θαυματόβρυτον.

Δόξα καὶ νῦν Θεστοκίον.

Πάγχρυσε κιβωτέ, καὶ μαναδόχε στάμνα, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν
Υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν θαυμάτων ἀκτίσι καταλαμπόμενος, καὶ αἱμάτων τοῖς ρεί-
θροις ἐπισταζόμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν ἐορτάζοντας, ἐλευ-
θέρωσον παθῶν καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ὦ Βλάσιε Ἱεράρχα, καὶ νῦν δυ-
σώπει Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεστοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος κ.λ.π.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογουµεν τὴν α΄. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώµεν στίχους Στ΄. καὶ ψάλλοµεν στιχηρὰ προσόµεια γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἐν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, ὅτιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξῃ, ὥσπερ φοῖνιξ δικαίως, ἐξήνθησας παμμάκαρ καρπὸς θεϊκός, μαρτυρίου προάγων Θεῷ, τὴν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν ἐμφανῶς, καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, Ἱεροµάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικούς ἀγῶνας, ὑποµείνας γενναίως, ἐν δι' ἀµφοτέρων στέφος λαβών, ἐν ἑκατέροις κοσμούµενος, δικαιοσύνη καὶ πόνοις ἀθλητικοῖς, δυὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡµᾶς.

Θείῳ ρωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλω τῆς πίστεως, τοὺς ὑπερίµους ἀδελφούς τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστέφθησαν σὺν τέκνοις θαῦμα φρικτόν, κεφαλὴν γὰρ ποδοῦσαι Χριστόν, καὶ ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Ἔτερα τοῦ Ἀγίου ἦχος Δ΄.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Φιλεόρτων συστήµατα, πανδημεὶ νῦν συνδράµατε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε, ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, ὁ ἐνδοξος Βλάσιος Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ, καὶ πιστὸς ἐν τοῖς μάρτυσι παραθέµενος, ὡς κοινὴν εὐωχίαν ἀριστείας, τὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἰαμάτων τὰς Χάριτας.

Καὶ τῷ Θρόνῳ διάδοχος, καὶ τῷ τρόπῳ συμμετοχος, Ἀποστόλων γέγονας Ἱερώτατε, καὶ ἀθλητῆς ἐννομώτατος, Χριστοῦ πανσεβάσµιε, καὶ ποιμὴν ἀληθινός, Σεβαστείας τε πρόεδρος. Ὅθεν ἅπαντες, κατὰ χρέος τιµῶµεν σου τὴν μνήμην, τὸν Σωτῆρα εὐφημοῦντες, τὸν σὲ ἀξίως δοξάσαντα.

Τῷ αὐτῷ σου πνεύματι, Ἱεράρχα, σεβάσµιε, μακαρίων πνεύµατα συναγάλλονται, ἡµεῖς δὲ χάριν ἰάσεως, τῶν σῶν οἱ λαμβάνοντες, καὶ

παθῶν φθοποιῶν, ἀσθενείας λυτρούμενοι ταῖς πρεσβείαις σου, ψυχικῶς ἀγαλλόμεθα παμμάκαρ, καὶ τὴν μνήμην σου τὴν θείαν, περιχαρῶς ἐορτάζομεν.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Σήμερον ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν ἑωσφόρον ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἀνενδότως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δεῦτε νῦν φιλέορτοι, πρὸς αὐτὸν ἀνακράξωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς Σεβαστείας φωστήρ, καὶ τῆς Οἰκουμένης ἀπάσης πρεσβευτῆς δραστηκώτατος. Χαίροις ὁ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθεὶς θερμώτατος προστάτης, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη ἐφαπλῶν, τοῖς εἰς σὲ προστρέχουσι, θεοφόρε μακάριε. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ παριστάμενος τῆς Ἁγίας Τριάδος, αἰτῆται πρεσβείαις σου διασώζεσθαι, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελοῦντας τὴν Ἱεράν σου πανήγυριν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ, ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρετῆς τοῦ θαύματος. Τότε τὸν θυτὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπύρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμειπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν καὶ πρόων, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρὲν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμην δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ, οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστιν πᾶσι ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σιμνά γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ

γάρ ἔξοδοί μοι ἔξοδοι ζωῆς αἰωνίου, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προτεμαὶ ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατασκεύασα βουλὴν καὶ γινώσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ σπραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινώσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῇσεσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστᾶζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὗ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσῃ αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἁθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ρύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται. Δίκαιος ἐκ θύρας ἐνδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής, ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατόρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπώλειᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόμα δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὲς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δὲ ἐστὶ

φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία, γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυρεῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεσπὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῆς Σεβαστείας, ἀπόδῃσαι τὸν πενθήρη σάκκον, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιζῶσαι, εἰ γὰρ καὶ θρόνος τοῦ Σατανᾶ γεγένησαι πρότερον δι' ἀσέβειαν, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν πολιοῦχον πλουτεῖς θαυμαστὸν Βλάσιον τὸν λαμπρὸν Ἱεράρχην καὶ μάρτυρα, ἀντίπαλον τῆς ἀσέβειας, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ἱατρὸν ἀδάπανον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ αἰὲν πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ ἐληθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὴν πανήγυριν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἁσματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν καὶ τὸν Ἱερομάρτυρα Βλάσιον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠμασίν εὐφημήσωμεν, οὗτος γὰρ ὡς ἑωσφόρος τῇ ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ ἐξέλαμψε σήμερον, καὶ τὰς τῶν πιστῶν διανοίας καταφωτίζει τοῖς θαύμασιν· καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν θείαν αὐτοῦ καὶ σεβάσμιον πανήγυριν.

Ἦχος β΄.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας τὴν τελεσιουργὸν τὸ πρὶν κληρωσάμενος δύναμιν, Βλάσιε παμμακάριστε, ψήφοις τῶν διαδόχων τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὑλαίοις συμβόλοις ἀνθρωποπρεπῶς αὐτῷ ἐπὶ γῆς ἱερούργησας, νῦν δὲ τῆς ὕλης λυθεὶς καὶ τῆς οἰκουμένης θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς, τὴν ὑπερκόσμιον ἐνέργειαν εἴληφας, ἐν πρώτῃ μετουσίᾳ τῆς γνώσεως, δι' ἀκραιφνοῦς καὶ αὐλοῦ νοδὸς ἀγγελοπρεπῶς λειτουργῶν τῷ τελετάρχῃ Ἰησοῦ· ὦ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος 6'.

Χρίσμα ἅγιον παρὰ Χριστοῦ ἀμφιετθείς, Ἱερομάρτυς Βλάσιε, ἐν-
θέοις ἀρεταῖς καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς κατεποίκιλας καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς
μετὰ μαρτύρων ἀγαλλόμενος, ἐποπτεύεις τοὺς τὴν πανένδοξον μνήμην
ἐορτάζοντας, καὶ χαρμονικῶς ἐπιτελοῦντας· ὑπὲρ ὧν μὴ ἑλλείπης δυσω-
πεῖν τὸν σωτῆρα, ρυσθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ἱερομάρτυς
Βλάσιε.

Ἦχος γ'.

Ἦ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος παντοδύναμος χάρις, εὐροῦσα τὴν ἱεράν
σου ψυχὴν, Ἱερομάρτυς Βλάσιε, πρὸς ἔλεος τῶν ἀδελφῶν, καὶ συμπά-
θειαν ρέπουσαν, τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων δαψιλῇ σοι ἐχαρίσατο ἵνα καὶ
τὸν ἔλεον τοῖς δεομένοις ἀφθονώτερον ἐπιδείξης, δι' ἧς πάθῃ ποικίλα
θεραπεύεις ἐκάστοτε, καὶ ψυχικῶν ἀλγηδόνων λυτροῦσαι τοὺς πάσχον-
τας, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὡs καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ ἐνερ-
γείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναῖκας φιλοθέους ὑπήλειψας
πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, τὸ ἀσθενεὲς τῆς φύσεως αὐτῶν ρωννύων ἐν
Χριστῷ, μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς ἀτκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶ-
να οὐράνιον φαιδρῶς συναγάλλει, διπλῷ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμ-
νυνόμενος, καὶ ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλ. 6'.

Ἐκκαθάρας σου τὸν νοῦν πάσης ὑλικῆς προσπαθείας, Βλάσιε
θεσπέσιε, τὴν δὲ ψυχὴν ἡδυπαθείας, καὶ τὸ σῶμα τῆς ἐμπαθείας, κα-
τοικητήριον γέγοντας, τοῦ ἀκενώτου μύρου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν γῇ
κενωθέντος δι' ἀγαθότητα καὶ τὸν κόσμον εὐωδιάσαντος. Ὁθεν καὶ με-
τὰ θάνατον, μύρα βλύζειν κατηξιώθης, ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁγίου λειψά-
νου σου, σύμβολον δὲ τοῦτο, καὶ τεκμήριον ἐνεργέστατον, τῆς ἀληθοῦς
ἀγνείας καὶ παρθενίας ὑπάρχεις, ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν καταξίωσον,
ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεΐαις σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τοῦ Ἱεράρχου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια ἤχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, ὁ Σεβαστείας φαεινότατος πρόεδρος, ὁ στύλος ὁ τῆς σοφίας, διδασκαλίας πηγὴ, νεκταρῶδες νόμα ἢ προχέουσα· ποιμὴν θεοπρόβλητε, ὁ σκηνώσας τὸ ποίμνιον εἰς τόπον γλῶσ· πρακτικῆς καὶ εἰς ὕδατα, θείας γνώσεως, διαθρέψας αἰδοίμε· αἰτῆσαι ἐκτενέστερον, παμμάκαρ τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν νοσούντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν μνήμην σου.

Στίχος, Στέμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν.

Χαίροις ὁ μυροβλήτης Χριστοῦ, μύρα εὐώδη, ὁ ἐκβλύζων τῆς κόψεως, καὶ τούτοις πᾶσαν μυρίζων, τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ροαῖς πανεύδοις τῶν χαρίτων σου, δυσώδη παθήματα, τῶν νοσούντων ἰώμενος, καὶ θεραπεύων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν ἐκ πόθου σοι προστρέχόντων καὶ πίστεως, μύρισον οὖν τοῖς μύροις σου ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας σε, μεμυρισμένος ἐν ὕμνοις, καὶ δυσωδίαν ἀπέλασον, κακίας ἀπάσης, ἀρετῶν δὲ εὐωδίας, ἅπαντες πλήρωσον.

Στίχος. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται Δικαιοσύνην.

Χαίροις μάρτυς πιστὲ τοῦ Χριστοῦ, τῆς συμπαθείας ὁ κρουνὸς ὁ ἀέναιος, ἐλέους ἄφθονον ρεῖθρον, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τὸ τερπνὸν καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα, ἰάσεων πέλαγος, πλημμυροῦν τοῖς προστρέχουσιν, σεπτῷ Ναῷ σου, ἀποστόλων διάδοχος, καὶ ἐφάμιλλος γεγονὼς ἱερώτατε. Αἰτῆσαι ἐκτενέστερον παμμάκαρ τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ἀσθενούντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι, τὴν θείαν μνήμην σου.

Χαίροις τῆς Κορινθίας φρουρὸς καὶ τῶν Τρικάλων μέγα ὄμμα παντέφορον, ὦ Βλάσιε Ἱεράρχα, ὁ κατ' ἐχθρῶν αἰχμηγῆς, καὶ τῶν ἀσθενούντων ἡ βοήθεια. Ἰάσεων πέλαγος, πλημμυροῦν τοῖς προστρέχουσι,

σεπτῷ Ναῶ σου. Ἀποστόλων διάδοχος καὶ ἐφάμιλλος γεγονὼς ἱερώτατε. Ὁρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ ἀσθενεῖαις ποικίλαις, περιστάτουμένοι σώζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος. (1)

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικὴν χορείαν συστησάμενοι, Βλάσιον τὸν Ἱερομάρτυρα μακαρίσωμεν, τὸν πύργον τῆς εὐσεβείας καὶ Ἐκκλησίας φαινότατον ἀστέρα. Οὗτος γὰρ πνευματικοῖς ἡγλαϊσμένος χάρισμασι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδεδυμένος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων τὸ κράτος ἐκτήσατο, καὶ ταῦτα πόρρῳ τῆς Σεβαστείας ἐδίωξεν, ἀποκτανθεὶς δὲ διὰ Κύριον, χάριν ἐξαίρετον εἴληφε, τὰς ἀρρωστίας ἰατρεύειν νοσοῦντων, τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων αὐτόν, καὶ τελούντων ἐκ πόθου, τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ ἄθλησιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον ἤχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν θαυμάτων ἀκτίσι καταλαμπόμενος, καὶ αἱμάτων τοῖς ρείθροις ἐπισταζόμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν ἑορτάζοντας, ἐλευθέρωσον παθῶν καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ὦ Βλάσιε Ἱεράρχα, καὶ νῦν δυσώπει Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'. Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως.

Τὸν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχην, καὶ ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἱατρὸν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ὧδαῖς, ἅπαντες τιμήσωμεν αὐτὸν ἐκβοῶντες, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι ψυχικῆς ἀρρωστίας, τῆς ἀφορήτου, ἵνα Σε αἰεὶ, ὡς εὐεργέτην γεραίρωμεν Βλάσιε. (2)

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. . .

Καὶ ἀπόλυσις.

(1) Ποίημα Δ. Μπόμπολα, οἰκονόμου. Ψαλλόμενον μόνον ἐν Κορινθία.
(2) Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦτο εὑρέθη ἐν χειρογράφῳ ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτοῦ, τῇ κειμένῃ εἰς Τρίκαλα Κορινθίας τὸ 1874.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν.

Κάθισμα ἤχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου σοφέ, ἐπιστᾶσα παμμάκαρ, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι, καὶ πιστῶν κατεφώτισε, τὴν διάνοιαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, καὶ κατήφρανε τῶν Σὲ τιμώντων, ἐκ πόθου καρδίας αἰοίδιμε.

Δέξα Πατρί. Ὅμοιον.

Πολύφωτος ἀστὴρ, δαδουχίαις θαυμάτων, καὶ ἁθλῶν ἱερῶν, καταυγάζων τὴν κτίσιν, ὦ Βλάσιε μακάριε, ἀληθῶς ἐχρημάτισας. Ὅθεν σήμερον τὴν φωσφόρον σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν κατανύξει καρδίας, Χριστὸν μεγαλύνοντες (1).

Καὶ νῦν Θεστοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα 6΄ ὅμοιον.

Ἡ μνήμη ἡ φαιδρά, Ἱεράρχου ἐπέστη, καὶ πάντων δαδουχεῖ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, αὐτὴν οὖν ἐορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὦ φιλέορτοι, ἵνα λάβωμεν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, χάριν, ἔλεος καὶ ὀφλημάτων τὴν λύσιν, τοῦ τοῦτον δοξάσαντος.

Δέξα Πατρί ἤχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀνατέταλκεν ἰδοὺ, ἡμέρα πλήρης χαρμονῆς, καὶ εὐφροσύνης ἐορτή, ἡ μνήμη τοῦ πανευκλεοῦς, ἱερομάρτυρος θείου Βλασίου· δεῦτε οὖν λαμπρῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ πανευλαβῶς ἐκδοήσωμεν, διηνεκῶς ἰκέτευε παμμάκαρ, ἀμαρτημάτων συγχώρησιν, δοθῆναι πᾶσι τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μακαρίαν σου ἁθλήσιν.

Καὶ νῦν Θεστοκίον ὅμοιον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν καὶ ἐλάμβανεν εἰς

(1) Ποίημα Δ. Μπόμπολα, οἰκονόμου.

νοῦν τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ σου, καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζεν· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετὰ τὸν πολυέλειον Κάθισμα ἡχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν θαυμάτων εἰληφας, τὴν θείαν χάριν Θεόθεν, Ἱεράρχα Βλάσιε, θαυματουργέ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ πιστῶν πάθη καθαίρων, πνεύματα, τῆς πονηρίας πάτερ ἐλαύνων. Διὰ τοῦτο σὲ ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς Χάριτος. (1)

Δόξα Κάθισμα ἡχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ Ἱεράρχου, οἱ πιστοὶ τελέσωμεν, καθικατεύοντες αὐτόν, ἵνα ἡμᾶς ἐκλυτρώσῃται, παντοίων νόσων, κινδύνων καὶ θλίψεων (2).

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Οἱ Ἀναστάθμιοι. Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡχοῦ.

Ἐκ Νεότητός μου

Προκείμενον ἡχος δ'.

Τὸ στόμα μου λλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην. Πάσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, Ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα (ἔρα 13 Νοεμβρίου).

Εἶτα ὁ Πεντηκοστὸς ψαλμός, χύμα.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου,

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

(1) Ποίημα Δ. Μπόμπολα, οἰκονόμου.

(2) Ὁμοίως.

Ἦχος πλ. 6'.

Ἐκ τῆς νοητῆς ἀμπέλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, βλαστὸς ὡραιότατος βλαστήσας, ἱερῶτατε Βλάσιε, ἀθανασίας βότρυας τῇ πίστει ἐξήνθησας, καὶ ὡς οἶνον ἀμβροσίας ἐν καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τὸ αἷμα σου ἐξέχεας δι' οὗ καὶ κατήφρυνας πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐπαξίως, γεραίρει τὴν μνήμην σου.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Τὸ Κύριε ἐλέησον IB', Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Οἱ Καιόνες. Τῆς Θεοτόκου ἡχος πλ. 8'. Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν.

Καὶ ὁ τοῦ Ἀγίου. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Ὕμνοις κροτῶ σε, μάρτυς εὐσεβοφρόνως.

Ὡδὴ α'. ἡχος πλ. 8'.

Εἰρμὸς ἄλλος

Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ, δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ βοῶντες, ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ὕμνοις τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, καὶ ἱερὰν σου ἄβλησιν, ἀνεφημοῦντες πιστῶς, Χριστοῦ Ἱερομάρτυρος, τὸν νοῦν μου καταύγασον, αἰγλη φαεινοτάτῃ, παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κτίστην.

Μίαν χαρακτῆρσιν ἐν τρισίν, ὁμολογεῖς Θεότητα, πολυθεΐας ἀχλύν, ἀπήλασας καὶ ὄρθρος αὐγάζων εὐσέβειαν ὥφθης Ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατουμένοις.

Νύκτα ἀθείας ἀστραπαῖς, τοῦ Ἱεροῦ κηρύγματος, ἀπομειώσας φωστήρ, κοσμούμενος ἐδείχθης, θαυμάτων λαμπρότησι, φέγγει τε τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν καταυγάζεις.

Θ ε ο τ ε κ ι ο ν

Ὅλην καθαρὰν εὐρηκώς, ὁ καθαρὸς ἐσκήνωσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου ἀγνὴ παρθενομῆτορ, καὶ σάφξ ἐχρημάτισε, δίχα τῆς ἀμαρτίας, ἵνα τῆς πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

Καταβάσις, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐσπερεύθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ μου.

Οἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπνιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, προστάτην σέ προσκαλούμενοι.

Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἀνανεύσει ὀλιγωτάτῃ, βασάνων ἡνεγκας τρικυμίαν, ξενομένης τῆς σαρκός σου, ὥσπερ πάσχοντες ἑτέρου, οὐ διακείμενος.

Ὡς Ἱεράρχης, ὡς ἀήττητος ἀθλοφόρος, ὡς θεία δόξη ἡγλαϊσμένος, ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίσταται, πρεσβέων ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Σὲ τὴν φανεῖσαν, ὑπερέχουσιν τῶν κτισμάτων, ὡς πάντων οὔσαν ἁγιωτέραν, ἐν αἰνέσει γεννεαὶ μακαρίζουσιν, ἀνθρώπων Θεομακάριστε.

Καταβασία, Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκβλαστήσας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἱερουργέ, πολλοὺς κατεφύτευσας πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον καὶ ὡς κριὸς ποιμνίου, καλῶς καθηγιάται, δεσμευθεὶς, σφαγεὶς καί, θυσία γενόμενος, τῷ δι' ἀσπλαχνίαν ὡς ἀρνίον σφαγέντι καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτὸν πάτερ Βλάσιε. Διὰ τοῦτο βρώμεν σοὶ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν, δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Διὰ κόσμον Παρθένε τὸν κοσμικόν, καὶ ταγμάτων τῶν ἄνω καλῶπισμόν, ἐν κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τοῦ Κόσμου Κοσμήτορα. Πρὸ γὰρ τούτου Κόρη, ὑπῆρχον ἀκόσμητα, τῶν βροτῶν μὴ δύνασθαι βλέπειν τὸν Κύριον. Ὅθεν ἀμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ὠράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι τόκου σου, τὸν γὰρ κόσμον ἐκόσμησε, κόσμῳ τῷ ἀρχαίῳ δι' αὐτοῦ, καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, κατακοσμεῖς ὑπερκάλως, ἐν σοὶ Κοσμοσώτειρα.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ἐξ ὅρους κατασπίου, Λόγε ὁ προφήτης τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν φόβῳ ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Ἐχων τὴν ψυχὴν, αὐλῷ φωταυγείᾳ, μάρτυς καὶ ποιμὴν, παιδρῶς αὐγαζομένην δικαστικῶς πρὸ βημάτων ἔστης ἀνδρείως, ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης ἱερεὺς, καὶ μάρτυς στερηφόρος, στύλος ἀκλινής, καὶ βάσις εὐσεβείας, καὶ ἀληθείας ἐδραίωμα ἐγνωρίσθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ μάρτυς Βλάσιε.

Ἄρνας λογικούς, ἐποίμανας ἐσίως· θῦμα δὲ δεκτὸν προσήχθης τῷ Δεσπότη ὀλοκαυτούμενον ἀνδραξί· μαρτυρίου, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ρῆσει σου σοφῶν, χειλέων ἀπεφράγη, χεῖλη πονηρά, λαλοῦντα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, Ἱεροκέρυξ ἀξιόγαστε.

Καὶ νῦν Θεοτεκνίον.

Τόμον σε καινόν, προεῖδεν ὁ προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ, τὸν λόγον γεγραμμένον, τὸν διαρρήξαντα Κόρη τῆς ἀμαρτίας, τῶν προπατόρων τὸ χειρόγραφον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκότος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δωρησαί μοι τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Υπέμεινας ἀνδρείως, τῆς σαρκὸς τὰς αἰκίσσεις αἰοίδιμε, ἐν τῷ δεινῶς τραυματίζεσθαι, τὴν πλάνην τραυματίζων, καὶ καταράσων ἐχθρούς, τῇ πρὸς Θεὸν ἀνυψώσει, ποιμὴν ἀξιόγαστε.

Σταυρῷ τὸν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εἰκονίζων μακάριε, τὰς τῆς σαρκὸς ἀλγηδόνας, ὑπέφερες γενναίως, καὶ νικητὴς γεγονώς, συναριθμήθης ἀξίως μαρτύρων στρατεύμασι.

Ἐνδέω πεποιθήσει, προσευχῶν σου μάστιξι, θήρα Πάτερ συνώ-
θησας, ἀποβαλέσθαι τὴν θήραν, ἣν ἀδίκως συνέσχε, πιστοῦ γυναιῖου
πληρῶν, συμπαθεσπάτη καρδίᾳ τὴν αἵτησιν Βλάσιε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν σε Μαρία, τὴν θεώσασαν τῶν ἀνθρώπων τὸ φύραμα,
τῇ ὑπὲρ νοῦν σου λοχείᾳ καὶ ἀναπλάσασαν καταφθαρέντας ἡμᾶς, καὶ
συντριβέντας ἀπάτῃ τοῦ ὄφως Πάναγνε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ θυοῦ
τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· καὶ πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν
μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Συνήθλησέ σοι χορὸς, σεπτῶν γυναιῶν αἰοῖδιμε, ρωσθεῖσαι γὰρ τοῦ
Σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν, καὶ νίκης
ἀνεπλέξαντο διάδημα.

Ἐρρώσθη τὸ ἀσθενές, Θεοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, ἰδοὺ γὰρ νεανι-
κῶς, γυναῖκες ἡρίστευσαν, τὸν ὄφιν πατήσασαι, τὸν ποτὲ τὴν Εὐαν,
Παραδείσου ἐξοικήσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἄψυχα ξόανα, Ἐπουρανίου Ναοῦ,
κειμήλια ἐμψυχα, ἐαυτὰς προσήξατε, καὶ τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν
ἐφαιδρύνετε.

Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ, τῶν χειρῶν ὁ ὑπέρτερος, νεφέλῃ ἢ τοῦ φω-
τός, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλὺς, τὴν
καρδίαν μου καθάρισον.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὁ θεῖος βλαστός, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἀμπέλου Χριστοῦ, τὸ
κλῆμα τὸ πολύφορον, θεοφόρε Βλάσιε, τοὺς ἐν πίστει τελούντας τὴν
μνήμην σου, εὐφροσύνης πλήρωσον τῆς σῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Ρώμη Θεοῦ ἐνισχυθεῖς, ὦ θεόφορον, ὡς ἱερὸς Ἱεράρχης, καὶ λειτουργὸς αὐτοῦ, ἐν πράξεισι θεῖαις ἀναδέδειξαι, τῶν ἀθλοφόρων ἐν χορείαις, ἀθλοφόρος ὠράθης καὶ στεφανίτης· τῆς Ἀαρὼν ὑπερήρωδης θυσίαις, ὡς μύστης Χριστοῦ· σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ θεῖον ἀνακράζει Θεῷ τὴν σφαγὴν σου· καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτίσαντος παρεστώς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς Τάγμασι πρεσβεύεις, ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου, Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Λαιμὸν Βλάσιον ἐκκοπεῖς διὰ ξίφους.

Ἀλγοῦσι λαιμοῖς ρευμάτων εἵργει βλάβας.

Ἐνδεκάτῃ Βλασίου Τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Βλάσιος ὁ μάρτυς ἄξιός τοῦ τοιοῦδε τέλους τῆς μαρτυρίας, καὶ τὸν πρὸ οἰοῦ ἀληθῶς ἐπεδείξατο παραπλησίως τῇ μεγάλῃ Ἰώδ, ἄνακος ἀναφανείς· ἀμειμπος, ἀληθινός, θεοσεδής, ἐπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος· ἐπεὶ οὖν φύσει τὸ καλὸν πᾶσιν ἐπαινετὸν καὶ ἡ ἀρετὴ ἀξιότιμος, οἱ ἐν τῇ πόλει Σεβαστείᾳ φημι τῆς Καπαδοκίας, θεοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς θαθμοῦ καὶ τοῦ θρόνου αὐτὸν ἀξιοῦσιν. Ἐκεῖνος δὲ ἡσυχίας ὢν ἐραστής, καὶ τὸ κατὰ μόνας Θεῷ σχολάζειν σφόδρα φιλῶν, γενόμενος ἐν τινι τῶν ὁρέων, Ἀρτεῖ ὄνομα, ἐγκλεισάμενός τε πρὸ τῇ ἐκείτῃ σπηλαίῳ, καθαρὰς καὶ ἀθορύβους τῇ Θεῷ τὰς εὐχὰς προσήγεν. Οὕτω δ' ἐπέραστος τοῖς θηρίοις, διὰ πολλὴν πάνυ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν οἰκείωσιν, ὡς καὶ αὐτὰ συνέρχεσθαι παρ' ἐκεῖνον καὶ παραμένειν, καὶ μὴ θέλειν ἀφίστασθαι μηδ' ἀναχωρεῖν, ἄχρις ἂν τῆς τῶν χειρῶν, ἐπεθέσεώς τε καὶ εὐλογίας τῆς παρ' αὐτοῦ τύχοιεν.

Κατ' ἐκεῖνον τοῖνον τὸν καιρὸν θηρευταὶ πρὸς τὸ ὄρος κατὰ θήραν ἀγρίων ζώων ἐληλυθότες, Ἀγρειολάῳ τούτῳ δόξαν τῇ ἡγεμονίᾳ, μᾶλλον δὲ τοῦ Θεοῦ φανερόν καὶ Ἐλλῆσι τὸν ἅγιον καθιστῶντος, καὶ πρὸς τοιοῦτον ἀξίωμα τοῦ μαρτυρίου παρωθοῦντος αὐτόν. Ὡς εἶδον αὐτόν τε καὶ τὸ σπηλαῖον καὶ πλήθη τῶν ζώων ἐν τούτῳ συνηθροισμένα καὶ πρὸς ἄλληλα ταῦτα διασκιρτῶντα, ἀπορία τε εἶχοντο καὶ τὸ πρᾶγμα διὰ θαύματος ἐποιοῦντο· ἐπεὶ δὲ ἡ τούτου ἄγνοια καὶ πρὸς ζήτησιν ἐκάλει, τοῦ φαινομένου καὶ ἐγγυτέρῳ προσέβαλον, θεωροῦσι τὸν ἅγιον τῇ Θεῷ παριστάμενον καὶ μόνῳ μόνον αὐτῷ προσανέχοντα, καὶ τὰς εὐχὰς δόσιως ἀποδιδόντα, εἶτα ἐπανελθόντες, ἀπαγγέλλουσι, ἃ εἶδον τῇ ἡγεμονίᾳ· καὶ αὐτὸς οὐδεμιᾶς τὸ πρᾶγμα δοῦς ὑπερθέσει παραχρῆμα πέμπει ἐκεῖσε

τοὺς θηρευτάς, συγκαταλέξας αὐτοὺς καὶ χεῖρα στρατιωτικὴν οὐκ ὀλίγων, καὶ κελεύσας ὅσας ἂν τοὺς ἄλλους τῶν χριστιανῶν εὖρειεν πάντας συλλαβέσθαι καὶ θήραμα τούτους ποιῆσαι μᾶλλον, πολλῶ τῶν ἀγρίων ζώων αὐτῷ σπουδαιοτέρων. Ὡς οὖν ἀφίκοντο οἱ ἀπεσταλμένοι, τὸν ἅγιον αὐθις τῇ προσευχῇ προσεδρεύοντα εὐρηκότες, ἔξελθε εἶπον, ὁ ἡγεμὼν σὲ καλεῖ. Οὗς ὁ θεὸς ἰδὼν Βλάσιος, οὐ διεταράχθη, οὐκ ἔπηξεν, οὐ λύπη τινὶ καὶ θορύβῳ τὴν ψυχὴν συνεσχέθη, ἀλλ' εἰσὶναι τὸ πρᾶγμα εἰδὼς καὶ προσμένων καὶ διὰ πολλῆς ἔχων αὐτὸ ἐπιθυμίας, ἐχάρη τε σφόδρα καὶ εὐθέως ἡδέως πρὸς αὐτούς, δεῦτε τέκνα, εἶπε, πορευθώμεν ἅμα, ἐμνήσθη γάρ μου σήμερον ὁ Θεός, ἐπεὶ καὶ κατὰ τήνδε τὴν νύκτα, τὴν κλησὶν μοι ταύτην ὁ ἀγαθὸς ἐγνώρισεν. Ὡς οὖν ἤδη καὶ ὁδοὺ εἶχοντο, πολλοὶ μὲν Ἑλλήνων παῖδες ἐπέστρεφον πρὸς θεογονωσίαν τὴν προτέραν πλάνην, ἀπαγορεύοντες, οὐδενὸς ἄλλου, ἢ τῆς αὐτοῦ πραότητος ραδίως τοῦτο κατορθούσης, καὶ τῶν θεσπεσίων αὐτοῦ εὐχῶν καὶ δεήσεων.

Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν τὰ σώματα πονηρῶς ἐχόντων, ῥᾶον ἔτσι διὰ τῆς τῶν χειρῶν μόνης ἐπιθέσεως ἠέξιντο, οὐκ ἄνθρωποι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ κτήνη τῆς κοινῆς ταύτης ἀπέλαβον θεραπείας. Ἦν τούτοις συνέβη καὶ παῖδα τινὰ γυναικός, ἐφ' ᾧ μόνῳ μήτηρ ἐγνωρίζετό τε καὶ ὠνομάζετο, ἰχθυὼν ἐσθιόντα τὸν λαίμῳ ἀκάνθη περιπαρῆναι καὶ ἄφωνον αὐτὸν παραχρῆμα μεῖναι, ἡ δὲ μήτηρ καίτοι γὰρ ἡ μήτηρ, ἀλγεινότερον ἢ ὁ παῖς κέντρῳ τῆς λύπης τὴν καρδίαν πληγεῖσα καὶ οἷα τελῶν, ἦν ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἀναμαθοῦσα, ἐξ αὐτῆς λαβοῦσα τὸν φίλτατον, πρὸ τῶν ποδῶν τίθησι τοῦ ἁγίου οὐμακράν εἶναι τοῦ θανεῖν ἐπιζόμενον· βοῇ τε ἰσχυρᾷ ἐφώνει τὸν μάρτυρα, καὶ τοῖς δάκρυσι μᾶλλον ἢ τῇ φωνῇ πρὸς οἶκτον ἐκάλει. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ψυχὴν ἐγίνετο ταῦτα τὴν μάλιστα συμπαθῇ, οὐ μέλλων ἦν, οὐδ' εἰς ἀναβολὰς βοήθους ὁ μέγας, οὔτε τῆς φιλανθρωπίας αὐτῷ τοῦτο βουλόμενος, οὔτε τῆς πολλὰ δυναμένης ἐκ Θεοῦ χάριτος, ἀλλ' ὁ πάθει ὁ παῖς, αὐτίκα μαθὼν, τὴν μὲν χεῖρα ἐπὶ τὸν λαίμῳ τίθησι τὸν ἐκείνου, ὅμματα δὲ καὶ διάνοιαν εἰς ὕψος ἐπάρας, ὁ Θεός, εἶπεν, ὁ τῶν ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένων σε τὰς αἰτήσεις προφθάνων, ὡς ὁ θεὸς προφήτης φησί, καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς καρδίας προσέχεις τὸ οὖς σου καὶ βοήθους παρίστασαι μάλα θερμός, ἐπάκουσόν μου τῆς δεήσεως ταύτης, καὶ τὴν ἐμπαγεῖσαν ἀκάνθη τῷ παιδί, ἀοράτῳ σου ἔξελε δυνάμει Χριστέ, ταχεῖαν αὐτῷ τὴν ἴασιν παρεχόμενος. Καὶ ὧς ἂν ἀπὸ τοῦ γυν συμβῇ τί τοιοῦτον, εἴτε ἐν ἀνθρώποις τελείois, ἢ βρέφεισι, ἢ κτήνεσι διαμνημονεύσεις δὲ τίς ἐκεί τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος, οὕτω λέγων· ὁ Θεός, τῇ πρεσβεῖᾳ τοῦ θεράποντός σου Βλασίου ἐπιτάχυνον τὴν βοήθειάν σου, ταχεῖας ἀπολαύσας καὶ αὐτὸς τῆς θεραπείας εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου σου Βασιλεῦς ὀνόματος· ἔφη καὶ τῷ τέλει δὲ τῆς εὐχῆς, τέλος συνέδραμε καὶ τῷ πάθει καὶ ὁ παῖς ὑγιής ἦν ὅλως καὶ ἀπαθής καὶ ἀνώδυνος, πολλῆς τε εὐφροσύνης τῇ μητρὶ πρόξενος, ἥσπερ πρότερον ἀθυμίας· διαβεβόητο δὲ ὁ τοῦ Θεοῦ μάρτυς Βλάσιος, οὐκ ἐν τῇ Σεβαστείᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Νικοπόλει, καὶ πᾶσιν ἐπὶ στόματος ἔκειτο· ἦν γὰρ μετὰ τῆς ἁγωθῆναι ὁμορινομένης αὐτῷ χάριτος καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐκεῖνος πεπαιδευμένος· καὶ τοῦτο δὲ ὁδοὺ πάρεργον ἀκολούθησαν ἐρ-

χομένῃ τῷ μάρτυρι, σιωπῆσαι οὐδαμῶς ἄξιον· γυναικὶ χήρᾳ καὶ πενιχρᾷ ἀδίκους καὶ πλεονεκτικούς γείτονας, ἄρπαγμα ἑαυτοῦ ποιεῖται· τῇ δὲ χοῖρος ἦν ἡ περιουσία καὶ πλεῖον οὐδέν, τοῦτον λύκος ἰδὼν κατὰ τοὺς γυναικί πλοῦτος μὲν ὡς ἔοικεν οὐχ εἰπεῖν, πίστις δέ, πλουσία, ταύτῃ τε καὶ παραχρῆμα τῷ ἁγίῳ κατὰ τοῦ θηρὸς πρόσσειν· ὁ δὲ ὑπομειδιάσας, ὥστε λύσαι τῇ γυναικὶ τὴν κατήφειαν, καὶ ἀγαθὼν ἐλπιδὼν ἐμπλῆσαι, μὴ λυποῦ γύναι φησί· μικροῦ γὰρ καὶ ἀποδίδοται σοι ἀβλαβὴς ὁ χοῖρος· ὁ μὲν οὖν ἅγιος σπεύδων εἶχε τὴν πορείαν, ὁ δὲ λύκος τὸ λοιπόν, οὐ λύκος ἦν τῷ θελήματι τοῦ μάρτυρος εἶκων, ποῖα δὲ στόματι λύκου φειδῶ γένοιτο τοῦ ἤδη φθάσαντος ἐμπσεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνος οἶονεὶ μεταμέλειαν τοῦ ἀδικήματος ἐσχηκώς, ἀπαθῇ ἀποδίδωσι τὸν χοῖρον τῇ χήρᾳ· εἰσελθόντα δὲ τὸν μάρτυρα, τὴν Μητρόπολιν Σεβαστείας, ἡ φυλακὴ παραχρῆμα δέχεται τοῦτον τοῦ δικαστοῦ προστάξαντος· αὐτὸς δὲ τὴν ἐπισύσαν καθίσας ἐπὶ τοῦ θήματος καὶ τὸν ἅγιον αὐτίκα παραστησάμενος, θωπεῖαν τῶν πρὸς αὐτὸν λόγων δείκνυσι τὸ προσίμιον, καὶ ἄπασιν προσποιοῦμενος, χαίροις φησί Βλάσιε, τῶν θεῶν φίλε, καὶ ὅς, χοίροις καὶ αὐτὸς ἔφη, κράτιστε ἡγεμῶν· πλήν, ἀλλὰ μὴ λέγε τούτοις θεοῖς δαίμονας ἀκριβῶς ὄντας, καὶ τοῦτο τοῖς σεβομένοις χαρίζομένους, τὸ συγκληρονόμοις αὐτοῦ τοῦ αἰωνίου πυρός, ὃ ἐκεῖνοις ἡτοιμάσται καθιστῶν· θυμὸς ἐπὶ τούτοις τὸν δικαστὴν λαμβάνει, καὶ κελεύει ράβδοις βαρεῖαις τὸν ἅγιον τίπτεσθαι, τοιούτοις δούροις τὸν κήρυκα τῆς ἀληθείας, ὁ τοῦ ψεύδους ὁμολογητὴς ἀμειδόμενος, ἐπὶ πολλαῖς δὲ ταῖς ὥραις τυπτόμενος ὁ γενναῖος, ἀναίσθητε καὶ ἀπατεῶν ἔφη, οἶε· με τοιαύτῃ, τιμωρίᾳ πείσειν πλάνην ἀλλάξασθαι ἀληθείας, καὶ φωτὸς σκότος, πολλοῦ ἂν καὶ οὗτος εὐκολος πρὸς τὴν τοῦ πολλῇ χείρονος αἵρεσιν ἀποδεδιγμένος, ἄλλως τε, μὴ εἰδῶς μηδὲ εἰδέναι ὅλως δυνάμενος, οἷος μοι παρίστασαι βοηθὸς ὁ ἐμὸς Χριστὸς ἀνακουφίζων μοι τὰς δυνάεις.

Οὕτως εἰπόντα τὸν ἅγιον τῶν πληγῶν ἀνεθέντα, τὸ δεσποτήριον πάλιν εἵχεν, ἡ μέντοι εὐσεβὴς ἐκείνη χήρα καὶ πενιχρά, τὴν τοιαύτην ἔνστασιν τοῦ ἁγίου, τὴν ὑπὲρ ἀληθείας ἀναμαθοῦσα, καὶ τοῦτο μὲν εὐσέβειαν τιμῶσα, τοῦτο δὲ καὶ ἔργον ψυχῆς εὐγνώμονος ἐπιδειξασθαι βουλομένη, θέσασα τὸν χοῖρον, ὃν πρὸ μικροῦ διαρπάσας ὁ λύκος πάλιν ἐνεγκὼν ἀπέδωκε ταύτῃ ἀφανεῖ κελεύσματι τοῦ μάρτυρος εἶκων, τοῦτο ἐκείνη γνώμη πλουσία καὶ μεγαλόφρονι θύσασα καὶ ἐψήσασα, κεφαλὴν καὶ πόδας λαβοῦσα καὶ κοινῇ θεμένη, ἅμα δὲ καὶ τῶν σπερμάτων ὀλίγα καὶ ὀπωρῶν καὶ ἄλλων, ὧν εὐπορεῖν οἶδε πενία, πρὸς δὲ κηρὸς ἄψασα πρόσσειν ἐν τῇ φυλακῇ τῷ ἁγίῳ· μικρὰ καὶ μικροὺς φοβεῖν δυνάμενα κρίναςα, τῶν τὴν φροντίδι τῆς φυλακῆς πεπιστευμένων τὰ δέγματα.

Τοῦτα γοῦν ἡ χήρα προσενεγκοῦσα, τοῖς ποσὶ προσπίπτει τοῦ μάρτυρος, δεομένη μεταλαβεῖν τῶν προσενεχθέντων· ὁ δὲ καὶ ἤκουσε καὶ μετέσχε καὶ εὐπροαίρετον οὕτω προσαγωγὴν, φιλοτίμοις ἡμείψατο εὐλογίαις, ἐνετείλατό τε εἰπὼν· τοῦτο γύναι τῷ σχήματι ἐπίμεινον τὴν μνήμην ἐορτάζουσα τὴν ἐμὴν· καὶ μὴ ἄψευστός ἐστι, πρὸς Θεὸν ἐλπίζε, ὅτι μὴ τὸν σὸν οἶκον ἢ αὐτοῦ ἐπιλείψῃ ἀγαθοσύνη, οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ οὗς ἕτερος τὸν τρόπον τὸν σὸν ζηλώσας κατὰ γε

τὴν ἐμὴν μνήμην παραπλησίως ποιεῖ, ἀφθόνους καὶ αὐτὸς ἀπολαύσεται τῆς ἁνωθεν εὐλογίας, ἄχρι τέλους αὐτῷ παρατεινομένης· ἡ μὲν οὖν μακαρία γραῦς ἐκείνη, τῆς μεγαλοδώρα ταύτης ἐντολῆς τυχοῦσα, οἶκαδε ἀπῆει· πληρωθέντος καὶ ἐπ' αὐτῇ δηλαδὴ τοῦ Κυριακοῦ παραγγέλματος, ὅτι λαληθήσεται πανταχοῦ, ὃ ἐποίησεν αὐτῇ εἰς μνημόσυνον αὐτῆς· τῷ ἡγεμόνι δὲ καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ θήματος προσήχθη ὁ μάρτυς, καὶ παραστάντι, θύεις ἔφη, Βλάσιε τοῖς θεοῖς; ἢ θελήμασι κακῶς ἀπολέσθαι, καὶ ὅς, χειροποιήτοις ἔφη θεοῖς, ὑπ' ἀνθρώπων πεποιημένοις θυσίαν προσενεγκεῖν ἀνθρώπου νοῦν οὐκ ἔχοντος οὐδὲ φρένας ἐστίν· οὕτως ὁ μάρτυς εἰπὼν, ἐπὶ ξύλου τε εὐθὺς ἀνηρτάτο, καὶ τὰς πλευράς κατεξαίνετο πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως, ἀπτόητος ἦν, ἀκατάπληκτος, τῶν βασάνων καταφρονῶν, τοῖς κολασταῖς μικροῦ καὶ χάριν ὁμολογῶν, ἀγαθῶν αὐτῷ προσέξοντας ἀπορρήτων καθισταμένους· διὸ καὶ τὸν δικαστὴν πλήττειν αὐτὸν οἰόμενον καὶ τοῦτω χειροῦσθαι, αὐτὸς ἐπληττε μᾶλλον τῷ ἀχειρώτῳ καὶ ἄδαεῖ τοῦ φρονήματος, καὶ τοῖς λόγοις ὡς κέντροις καθικνεῖτο τῆς ἐκείνου ψυχῆς· οὐ πτοοῦμαι τὰς κολάσεώς του λέγων, πρὸς τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις ἀποσκοπῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κατενεχθῆναι τοῦ ξύλου μὲν ἐκελεύετο, τῇ φρουρᾷ δὲ καὶ αὐθις παρεπέμπετο· προϊόντι πρὸς τὴν φρουράν, γυναῖκες ἡκολούθουν ἑπτά, τὴν πίστιν εὐσεβεῖς, τὸν βίον τῇ εὐσεείᾳ σύμφωνον ἔχουσαι· αὗται τοίγυν ἀκολουθοῦσαι, τὰς πιπτούσας ἐδέχοντο τῶν αἱμάτων ρανίδας· καὶ ταύτας ἀδρότερον, ἢ αἱ φιλόκοσμοι τοῖς μύροις ἑαυτὰς ἔχριον, ἀμέλει καὶ μισθὸν μέγαν, τῆς μεγάλης αὐτῶν πίστεως ἐδέχοντο κατὰ πόδας· μαρτυρικῆς δόξης ἀρχὴν καὶ πρόφασιν, τόνδε τὸν τρόπον εὐροῦσαι· παραχρῆμα γὰρ ὡς χριστιαναὶ συνελήφθησαν, καὶ πρὸς τὸν δικαστὴν, ὡς τι τῶν ἐρμαίων ἀπήχθησαν· ἅς περ ἐκεῖνος ἰδὼν, τοῦτο δὴ τῷ αὐτῷ περισπούδαστον, θύειν ἐκέλευσε τοῖς κιθόγλοις, αἱ δὲ οὕτε πεισθῆναι τὸ παράπαν εἰς διάνοιαν ἔθεντο οὕτε δὲ φανερώς ἀπειπάντο· σοφώτερον δὲ ἢ κατὰ γυναῖκας τὸ πρᾶγμα μετέλθον· ἀλλ' εἰ βούλει φησὶν ἡμᾶς θῆσαι καθὼς προσήκον ἐστὶ θεοῖς, οὕτω προσενέγκομεν τὴν θυσίαν, καὶ μὴ ἀνίπτοις ὃ δὴ λέγεται ταῖς χερσίν· ἀλλ' ἐπὶ λίμνης πλησίον, ἡμῖν μὲν ὡς αὐτὴν πορευτέον· ὥστε καθήρασθαι καλῶς καὶ χεῖρας καὶ ὄψιν· ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἐμβαλὼν τοὺς θεοὺς σάκκῳ, καὶ αὐτὸν σφραγίδι τῇ σῇ πρὸς τὸ ἀκριβὲς σημηνάμενος, ἐπίτρεψον ἐγγύς που προσενεχθῆναι· ὥστε οὕτω καθηραμένους ἡμᾶς, προσενεγκεῖν αὐτοῖς τὴν θυσίαν. Ἦσθη ὁ ἡγεμὼν τῶν λόγων ἀκούσας, καὶ σπουδῇ κατὰ τὸ εἰρημένον ἐποίει· αἱ δὲ τοὺς θεοὺς ἐν χερσὶν λαβοῦσαι, φεῦ αἱ γυναῖκες τοὺς μάκαράς τε καὶ οὐρανίωνας· θυσίας μὲν ἢ προσκύνησιν αὐτοῖς, οὐδεμίαν προσήγον, ἀλλ' ὃ ἔδει καὶ αὐτὰς ποιεῖν ἀκείνοις παθεῖν. Τοῦτο λίαν εὐφρεῖς καὶ κατὰ καιρὸν ἔδρασαν· καὶ κακοῖς κακῶς αὐτοῖς τῷ θυτῷ παραώλεσαν· δικαίως ἂν εἶπον αἱ φιλαλήθεις γλῶσσαι, καὶ ζήλῳ τεθυγμέναι καὶ παρησία, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ πολλοὶς πολλαῖς τοῦ πεσεῖν εἰς ἀπωλείας θυθὸν κατέστησαν αἵτιοι. Τοῦτο μαθόντα τὸν ἡγεμόνα, θυμὸς ἐπῆει δεινὸς καὶ φρενῶν σύγχυσις, καὶ οὐκ εἶχεν ὃ δράσασιν· ἡλλοιοῦτο τὴν ὄψιν, συνεκρότει τὰς χεῖρας, βοῆς ὄλον ἐπλήρου τὸν τόπον· παίγνιον οὕτω γυναικῶν γεγεννημένος, ὁ μέγала

φυσῶν, τοῖς στρατιώταις ἠπειλεῖ τὰ χαλεπώτατα, τί μὴ λέγων ἐπέσχε τε τὰς γυναῖκας, καὶ τοὺς θεοὺς ἡμῶν κατεπόντισαν. Συλληφθεῖσαι τοιγαροῦν αἱ ἄγιοι καὶ δόλω, κρινόμεναι παρ' αὐτῶν, θεὸς ἀληθινὸς ἔφησαν, πῶς ἂν ὑποσταίῃ δόλον; ἐπεὶ δὲ ὁ θυμὸς ἀκμαιότερον ἔτι τοῦ ἡγεμόνος καθίκετο, κελεύει κάμινον ἐκκαῖναι, μόλυδδὸν τε διὰ πυρὸς ἀναλυθῆναι, καὶ κτένας σιδηρὰς ἀνεχθῆναι, πρὸς δὲ καὶ ἐπτὰ χαλκὰ ψέλλια πυρωθῆναι· εἶτα καὶ θατέρῳ μέρει, ὀθόνην ἀπλωθῆναι λαμπράν, καὶ δλέψας πρὸς τὰς ἀγίας, ἐν ὑμεῖς τῶν δύο φησί, τὴν ὀθόνην δείξας, καὶ ὅσα περὶ τὴν κάμινον ἐλέσθαι πρόκειται· ἢ προσκυνησαι τοῖς θεοῖς καὶ ζῆσαι τῆς ὀθόνης ἐπιβάσας ταύτης, εἰ μὴ θουλομένης τοῦτο ποιεῖν ὑποβληθῆναι τούτοις δὴ τοῖς ἡτοιμασμένοις· μία ἐξ αὐτῶν ἐπὶ δυσὶ παισὶ ζῶσα, διαρπάσασα τὴν ὀθόνην εἰς μίαν κάμινον ἐμβέβληκε καὶ κατέκαυσεν, ἣν εἶπεν ἐκεῖνος σύμβολον εἶναι ζωῆς, πυρὸς ἔργον αὐτὴ ποιήσασα, καὶ πράγματι τὴν ἀπολογίαν δοῦσα, ὅτι τῆς μὲν παρούσης ταύτης ζωῆς, προδήλως καταφρονεῖ· ἐφίεται δὲ τῆς μελλούσης· ὥς δὲ τοῦτο γέγονεν, αἰσθόμενος, ὥσπερ ὁ τῇ μητρὶ ἔδοξε τὰ παιδιά, μὴ ἀφῆς ἡμᾶς εἶπον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀπολέσθαι, ἀλλ' ὥσπερ γάλακτος ἐνέπλησας μητρικοῦ, οὕτω δὴ καὶ κρεμασθείσας, ὑπὸ κτενίων τῶν σιδηρῶν ξέεσθαι, οὗ γενομένου, γάλα μὲν ἀντὶ αἵματος ρεεῖ ἐδόκει τοῖς στρατιώταις, αἱ σάρκες δὲ λαμπρότεραι χιόνος ἐφαίνοντο, ὥς γὰρ ἄγγελοι Θεοῦ, κατελθόντες, τὰ πεπονθότα τε τῶν μελῶν ἰῶντο, καὶ αὐτὰς θάρσους ἐμπιπλῶντας μὴ φοβεῖσθε ἔλεγον, δεῖ γὰρ τὸν καλὸν ἐργάτην οὐκ ἄρξασθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς πέρας τὸν ἀρχθὲν ἀγαγεῖν, καὶ οὕτως εὐλογηθέντα παρὰ τοῦ ἐργοδότη, τοῦ μισθοῦ τε τυχεῖν, καὶ οἴκαδε χαίροντα παρευθῆναι· οὕτω δὴ καὶ ὑμῖν καλῶς τὸν ἀγῶνα τελειώτεον, ἵνα καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυχεῖν γένηται παρὰ τοῦ Σωτῆρος. Τότε τοῖνον ὁ ἡγεμὼν κελεύει, τοῦ μὲν ξύλου κατενεχθῆναι ταύτας, ὀληθῆναι δὲ εἰς τὴν κάμινον, ὥς δὲ καὶ ἐβλήθησαν, θαῦμα τὸ τῶν τριῶν ἠκολούθει Παίδων, κατ' οὐδὲν ἀνόμιον, ἥ τε γὰρ φλόξ ἐσβέσθη καὶ αὐταὶ ἀπαθεῖς ὅλως ἐξήγοντο τῆς καμίνου, ἀλλ' ἡ πονηρὰ καὶ βέβηλος τοῦ ἡγεμόνος ψυχὴ, οὐ θείας εἶναι δυνάμει, ἀλλὰ γοητείας τὸ γεγονός· ἔκρινε, καὶ τοῦτο ταῖς ἀγίαις ἀνέδειξε γυναιξίν, πλήν, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα φήσας ἀποθέμεναι πάντα, θύσατε τοῖς θεοῖς, αἱ δὲ δόξαν τῷ Θεῷ προσήγον, ἐν μέσῳ Ἑκκλησίας ὑμνοῦσαι, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, εἶτα καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα, σπεῦσον ὁ θούλει ποιεῖν, κεκλήμεθα γὰρ εἰς τὴν τῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν· θυμοῦται πρὸς τὸν λόγον ὁ δικαστής, καὶ τοῦτο ταῖς ἀγίαις αἷτιον γίνεται, πληρωθῆναι τὸ ἐπιθύμημα· δίδωσι γὰρ εὐθὺς τὴν ἀπόφασιν, τὸν διὰ ξίφους αὐτῶν θάνατον κατακρίνας· ἐπεὶ οὖν ὁ τόπος αὐτὸς τῆς τελειώσεως εἶχε, δέουσαι τῶν δημίων αἱ ἄγιοι καιροῦ τυχεῖν προσευχῆς· καὶ τελοῦσαι προσηύξαντο οὕτως· «ὁ διαχωρίσας ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκότους καὶ κελεύσας εἰς τὸ φῶς, ὁ τὸ ὄντως γλυκύτατον φῶς, δεόμεθά σου Κύριε Βασιλεῦ, σύνταξον ἡμᾶς τῇ πρωτομάρτυρι σου Θέκλῃ, τῶν Ἱερῶν εὐχῶν τοῦ Ἱερωτάτου ἡμῶν Πατρὸς Βλασίου τοῦτο διαπρεσβευόμενων ὑπὲρ ἡμῶν, ὅς ἡμῖν ὁδηγὸς κατέστη πρὸς τὴν ἁθλήσιν ταύτην, καὶ τὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀπόλαυσιν».

Οὕτω προσηύχοντο, γόνυ κλίνασαι καὶ τὴν κεφαλὴν τῇ γῇ προσερείσασαι, εἴτα διαναστᾶσαι, πάλιν προσηύξαντο, τὰ μέντοι παιδία τῇ μητρὶ προσελθόντα, οἱ στέφανοι ἡμῶν εἶπον εὐπρεπεῖς ἤδη παρὰ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως εἰσὶν· παράθεσθε ἡμᾶς τῷ ἀθλητῇ τοῦ Χριστοῦ Βλασίῳ, καὶ τοῦτο μὲν οὕτω γέγονεν ἐπισπεύσας δὲ ὁ Σπεκουλάτωρ, ἀποτέμνει τὰς τῶν ἁγίων κεφαλὰς, καρπὸν ἀληθῶς τῶν δεσμῶν Βλασίου, καὶ ἀπαρχὴν τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως γενομένων, καύχημα γυναικῶν, ἀνδρῶν καὶ ἀνδρείαν οὐκ εὐχερές τύπωμα.

Τὸ λοιπὸν καὶ ὁ θεὸς Βλάσιος ἐκβάλλεται τῆς φυλακῆς, καὶ τῷ δικαστῇ πρὸς παράστασιν ἄγεται, καὶ αὐτῷ παραστάντι, κἄν γοῦν ἄρτι Βλάσιε θύεις φουσὶν ἢ οὐ; ὁ δὲ ἅγιος, ἀλλὰ νοῦν ἔχων τίς, εἶπε, καὶ τοὺς ἔνδον τῆς ψυχῆς ὀφθαλμούς, οὐχ ὥς σὺ τυφλώττων, ἀπολιπὼν Θεὸν ζῶντα, ὁδελίγμασι τοιοῦτοις ἀνέξεται προσκυνεῖ, καὶ ὁ δικαστὴς τί οὖν; εἰ κατὰ τῆς λίμνης ἀφήσω σε ταύτης, ἱκανὸς ἔσται ὃν σέβεις Χριστόν, ρύσασθαι σε διαφθορᾶς; εἰ σὺ εἶπεν, ὁ ἅγιος, τοιοῦτοις προσανέχων εἰδώλοις σώζεσθαι πιστεύεις, ἐγὼ Θεῷ ζῶντι λατρεύω, οὐχὶ δεῖξωσι τὰς αὐτοῦ δυνάμεις κἄν τοῖς ὕδασι;

Τότε τοίνυν τοῦ ἡγεμόνος κελεύσαντος ριφθῆναι κατὰ τῆς λίμνης τὸν ἄγιον, φθάσας αὐτοῖς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ τὸ ὕδωρ ἐπισφραγίσας, ἑαυτὸν καθήκε· καὶ οὐ ταῦτόν πέπονθε τοῖς τοῦ δικαστοῦ θεοῖς, οὐς αἱ ἁγίαι γυναῖκες καλῶς τοῖς ὕδασι παραπώλεσαν· οἱ μὲν γὰρ ὕλη καὶ σῶμα φιλὸν οὐδὲν ἔχων θεῖον ἐπισκιάζον, χρυσὸς τυχόν, ἢ ἄργυρος, ἢ χαλκός, ἢ τι τῶν τοιούτων· ἀμέλει καὶ ὁ φύσει τούτοις ἐστίν, ὑπέστησαν ἀκολουθῶς· ὁ δὲ σῶμα μὲν ἔχων ἀληθεία καὶ χάριτι δυναμούμενον, διὸ καὶ κρείττων ὁ θαυμάσιος ἐδείκνυτο τῶν ὑδάτων, καὶ ἐωρᾶτο πᾶσιν ἐπὶ τῆς λίμνης ἀσφαλῶς τε καὶ ἀδεῶς καθήμενος· ἔνθα καὶ πρὸς τοὺς παρεστῶτας δημίους, εἴ τις φησί, καὶ τοῖς ὑμετέροις θεοῖς δύναμις, ὀφθῆτω τανῦν, καὶ μηδὲν ὑποδελιάσαντες εἰσὶτε καὶ ὑμεῖς, ὁ μὲν οὖν οὕτως ἔφη, τῶν δὲ θράσος ἢ κουφότης ἢ καὶ ματαιὰ ἐλπίς τὸν νοῦν διασεύσασα, παρέπεισεν οὐκ ἐλάττωις ἢ ὀκτῶ ἄνδρας πρὸς τοῖς ἐξήκοντα εἰσελθεῖν, καὶ παραχρῆμα τρόπαιον ὑδάτων ἢ ἀνοίας μᾶλλον γεγόνاسι, καὶ ἀθλίως ἀπώλοντο· τὸν μέντοι ἅγιον Ἀγγελοῦ Κυρίου κατελθόν, ἔφη τὸν ἡτοιμασμένον σοι παρὰ Χριστοῦ στέφανον· ἀναστὰς οὖν ὁ μάρτυς οἶα κατὰ γῆς βαδίζων, ἐξήκει, ἔλαμπε δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡλίῳ δίκην τε καὶ ἡ δὲ καὶ ἐπαγωγὸν καὶ κοιμῶν θεσπέσιον. Ἐπειδὴ καὶ τῷ ἡγεμόνι παρέστη, τί δὲ ἐκείνος φησί, ὅπως σοι κέκριται μὴ θῆσαι μηδαμῶς τοῖς θεοῖς; καὶ ὁ ἅγιος, Χριστοῦ δοῦλος ὢν, ἀπεῖρ- νημαι· τὸ παράπαν δαίμοσι προσκυνεῖν· ἀπογνοὺς τοίνυν ὁ ἡγεμὼν τὴν μεταβολήν, δίδωσι καὶ κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν εἰρηκῶς οὕτως· Βλάσιος ὁ καὶ ἐμοὶ ἀπειθήσας, καὶ βασιλέως τοῦ αὐτοκράτορος καταφρονήσας τοὺς θεοὺς τε ἀτιμάσας, καὶ τοὺς ἐξήκοντα ὀκτῶ στρατιώτας ἀπωλέσας, ξίφει κεφαλὴν, ἅμα τοῖς δυοῖ παιδίοις, ἀποτμηθήτω.

Τῆς ἀποφάσεως οὖν οὕτω ἐξενεχθείσης ὁ ἅγιος εἰς εὐχὴν ἑαυτὸν συντείνας, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἶπεν, ὁ καθήμενος ἐπάνω τῶν χερουβείμ, καὶ ἀνόγων καταρράκτας οὐρανῶν, ὁ τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσας ἐπιστρέψας τε τὰ πε-

πλανημένα· καὶ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης ἐλευθερώσας, ἐπήκοός μου γενοῦ τοῦ δούλου σου καὶ ὃς ἂν δεηθεῖ τῆς σῆς χριστότητος, καὶ τοῦ ὀνόματός μου μνησθῇ, ἢ νοσήματος συνεχόμενος, ἢ συμφορᾶ πιεζόμενος, ἢ λύπη τινὶ παλαιῶν, ἢ ὀδύνης ἡττώμενος, πρόφθασον αὐτὸ Βασιλεῦ ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὁὃς αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ μὴ ἀποστερήσῃς εἰς δόξαν τοῦ μεγαλοδυνάμου καὶ θεοπρεποῦς ὀνόματος.

Ταῦτα ἐκεῖνος τε ἠϋξάτο, καὶ Θεοῦ ἔτυχεν ἐπακούοντος, καὶ τὴν τῶν αἰτηθέντων πλήρωσιν ἐπαγγελλομένου. Ἐπειτα καὶ ὁ Σπεκουλάτωρ ἐξενεγκὼν αὐτὸν σὺν τοῖς θρέφεσι τοῖς δυσί, ἐκ τοῦ Πραιτωρίου, τέμνει τὰς ἱεράς αὐτῶν κεφαλὰς ἐπὶ πέτρας, εἶσω τοῦ τείχους ἐν Σεβαστείᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκείσε, πιστοὶ τινὲς ἄνδρες, ὡς ἐγχρωροῦν ἦν, διὰ τὸν καιρόν, τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα, μετὰ τῶν παιδῶν κατέθεντο· μετὰ δὲ ταῦτα, γυναῖκι τινὶ τῶν εὐσεβῶν τε καὶ φιλοθέῳ, ἐπιμελὲς γέγονε τοῦ καὶ τὸν τρόπον κοσμήσαι, καὶ φιλοτιμώτερον πρὸς τὴν τῶν ἱερῶν τούτων λειψάνων ὑπουργήσαι κατὰθεσιν. Μαθοῦσα δὲ καὶ ἡ εὐσεβὴς ἐκεῖνη χήρα καὶ γραῦς τὴν τοῦ ἁγίου τελείωσιν, οὐ λήθην ἔσχε τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, ἀλλ' ὥσπερ ζῶντι τὸ εὐγνωμιον ἔτε δὴ καὶ χάριτος αὐτῇ ἄρξαντι ἔσπευσε φυλάξαι, οὕτω πολλῷ πλεόν ἢ μετὰ θάνατον, εἴπερ ὅλως μαρτύρων θάνατον δεῖ καλεῖν, ἀλλὰ μὴν ζωῆς μᾶλλον μὴ ληγούσης ἀρχήν, καὶ σπουδαιότητα τὴν αὐτοῦ μνήμην κατὰ πολὺ τὸ περιὸν ἑορτάζειν. Τὸ σχῆμα δηλαδὴ σώζουσα, ὃ τῇ φυλακῇ τότε παραμένοντι πεποιήκει· οὐ συγγενεῖς μόνον ἐκ τῶν τῆς γῆς σπερμάτων, ἀλλὰ καὶ φίλας, ἅπαντας δεξιουμένη, ὅτινες ὡς ἀρχέτυπον τοῦτο παραλαβόντες καὶ μιμησάμενοι, αὐτὴν τε τὴν εὐσεβῆ χήραν, καὶ γνωστοῖς πάντας, ὁμοίοις ἐδεξιούντο, καὶ διεδόθη τοῦτο ἄχρι καὶ σήμεραν πᾶσι πιστοῖς, τὴν μνήμην τοῦ Μάρτυρος πανηγυρίζουσι φιλοθέως.

Μαρτυρεῖ μὲν οὖν ὁ θεὸς Βλάσιος, ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει. Διοκλητιανοῦ μὲν βασιλεύοντος, ἐν Ρώμῃ, ἡγεμονεύοντος δὲ τῆς αὐτῆς χώρας Ἀγρικολάου, ὑφ' οὗ καὶ βασάνους πλείστας καὶ θάνατον διὰ Χριστὸν ἐνεγκὼν, ἔχει πρὸς αὐτὸν τὰς αὐτοῦ κολάσεως, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβευσούσας, καὶ νῦν μὲν εὐμάρειαν θίου τοῖς δεομένοις, ἐν τῷ μέλλοντι δέ, καὶ ζωὴν τὴν ἐν Χριστῷ, δὲ αὐτοῦ δίδωσι, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος πάντων· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δύο παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ ἁγίῳ Βλασίῳ μετὰ τῶν ἑπτὰ γυναικῶν, ξίφει τελειοῦνται.

Σ τ ι χ ο ι.

Βαβαὶ τοιαύτης παιδῶν ἐθάρσιας!
 Σπεύδουσιν ἄμφω, ποῖον ἐκτιμηθῇ φθάσαν.
 Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,
 Οὐ τῶν γυναικῶν συσχεθείσας δειλία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, τῆς στερεωσάσης τὴν ὁρθοδοξίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις Πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζομένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασία οἱ παῖδες δὲ ἔψαλον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτισμοῦ θείου ἔμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, ἀπροσκόπως παρέδραμες, προσκόμματα τῆς πλάνης, ἐχθρῶν διαβήματα, ὑποσκελίσας σοφέ, τῇ παρουσίᾳ σου.

Ραντισμῶν τῶν αἱμάτων σου, πλάνης φλόξ ἀπεσβέσθη· τῇ ἐλλάμψει τῶν λόγων σου, ἡ κτίσις ἐφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ σκιαῖς οὐκ αἰνίγμασι, ὃν ἐπόθησας βλέπεις, πρὸς δὲ πρόσωπον, πρὸς πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων· καὶ μέλπεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Νυσταγμῷ κρατηθέντα με, Παρθένε ἀμελείας, ἀμαρτίας κατέλαβεν, ὕπνος θανατηφόρος, διὸ μετανοίας με, πρὸς ζωηφόρον αὐγήν, Ἀγνὴ ἐξέγειρον καὶ σώσόν με.

Καταθασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ 11'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν· σὲ ὕμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει ἡ σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς κριὸς ἐδελόνδυτος, ὡς ἱερεῖον δεκτόν, ὡς ἀμνὸς ἄκακος, χαίρων προσήφθης, τῷ τυθέντι ἀμνῷ εἰς ἡμῶν λύτρωσιν, καὶ μαρτύρων συνήφθης ὁμηγύρει, μέλπων σὺν Ἀγγέλοις, τὴν ἱερωτάτην παμμάκαρ ὕμνωδιαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, ἀποξηράνας θυδὸν ἀθείας μάρ-
τυς, ἔβλυσας κόσμῳ ἱαμάτων κρουνοῦς, παύοντας καύσωνα, παθιμάτων
παντοίων, τῶν ἐν πίστει σοι καταφευγόντων, καὶ ὑπερψούντων, Χρι-
στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ἱερῶν γυναιῶν χο-
ρός, ἐβόα ὁ μακάριος· ὅθεν ξεόμεναι, καὶ πυρὶ ὁμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κά-
ρας ἐκμηθεῖσαι, ἔχαιρον ὑμνοῦσαι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Ἰερὰν σε προήγγειλαν, παρθονομῆτορ φωναὶ ἐσπομένων, Κόρη τοῦ
Ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφήν, γέννησιν ἄρρητρον, ὡς καὶ σύλληψιν
ξένην κεκτημένην· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Πάϊδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ νομοθέτῃ ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον
τὸν τῆς ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
μεγαλύνωμεν.

Ὡς ὑπερφυεῖ κλίμακι, τῷ αἵματι μάρτυς, ἐπιβάς τὰς ἄνω μονάς,
κατέλαβες ὥραιος, ἀγλαίας ἀποδειχθεὶς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεφο-
δότῃ σου παρίστασαι.

Σὲ τὸν φωταυγῇ Ἥλιον, ποθοῦσαι γυναῖκες, καὶ τῶν ἡδυνόων
Χριστὲ ὁσφρανθεῖσαί σου μύρων, διὰ πάθους τὸ σὸν εἰκόνιζαν πάθος,
καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἡξιώθησαν.

Ἡμεροφαῆς ὡς ἀστήρ, ταῖς ἄνω χορείαις, αὐλιζόμενος Βλάσιε,
τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ρῦ-
σαι ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις Χριστὸν τὸν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πᾶσαν,
χειρὶ ἀγνή Παρθονομῆτορ, ὃν ἰκέτευε ὡς Υἱόν σου καὶ Κτίστην, σῶσαι
τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἑξαποστειλάριον· Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων σε ὠραίισμα, ἱερέων τὸ κλέος, γινώσκωμεν πανόλβιε, Βλάσιε Ἱεράρχα· ὡς θῦμα γὰρ προσήνεγκας, σεαυτὸν καὶ τέθυσαι τῷ διὰ σὲ εἰς θυσίαν, ἐκουσίως ἐλθόντι ἀγαθότητι ἀφράστῳ καὶ βουλῇσει ἀρρήτῳ.

Ἔτερον ἤχος γ'. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, τῶν ἀδελφοφύων τὸ κλέος, τῆς Σεβαστείας τὸν βλασπτόν, τῶν ἀναργύρων τὸ κῶδος, τῆς Ἐκκλησίας τὸν κόσμον, τὸν Βλάσιον εὐφημοῦμεν, ὡς ρύστην καὶ πολιούχον. (1)

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Κύριος, Βλάσιε Ἱεράρχα, κρήνην, τὸ σῶμα σου δείξας, μῦρον εὐώδες ἐνδοξε, ἀένναον ὡς βλύζουσιν πάθῃ ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν ἀδιστακτῶ καρδία, σοὶ προστρέχόντων ἱᾶται.

Θεετόκιον ὁμοιον.

Μαρία ὁ χρυσόπλοκος, Θεότητός τε θάλαμος, εὐγένεια θροτῶν γένους, ἡ κοσμήσασα κόσμον τὴν ἀκοσμίαν κόσμησον, ψυχῆς ἐμῆς τὸ ἄκοσμον, ταῖς ἐκ πόθου κοσμούσης σε, ὕμνολογίαις Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνευς ἱστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμεια τέσσαρα.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἀγαλλομένη καρδία καὶ σταθερῷ λογισμῷ πρὸς τοὺς ἀγῶνας Μάρτυς, ἡττομέλησας ὄντως, μὴ πτήξας τῶν βασάνων τὰ ἀλγηνά, οὐ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν νομίμως ἀθλήσας, περιφανῶς, ἐστεφάνωσαι, ὦ Βλάσιε. (2)

Ὡs προμηθέα σε πάντων, ὕμνοῦμεν Βλάσιε, καὶ λογικῶν θρεμμάτων, καὶ ἀλόγων πασχόντων· πάντας γὰρ ἰσχύεις, θεράπων Χριστοῦ, εὐεργετεῖν καὶ ἱᾶσθαι πιστῶς· τὴν γὰρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκώς, δαφιλεύεις τὰ θαυμάσια.

(1) Ποίημα Δ. Μπόμπολα, οἰκονόμου.

(2) Ὁμοίως.

Χριστὸς τὸ ζῆν σοι παμμάκαρ, καὶ τὸ θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παῦλον τὸν μέγαν, Βλάσιε θεόφρων, ἐπεὶ δι' αὐτόν, προθυμότατα τέθνηκας· καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Πλουσίαν χάριν Τρισμάκαρ, Βλάσιε εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ τὰς νόσους, τῶν ψυχῶν καὶ σωματῶν, ἰᾶσθαι καὶ ἐξόχως τὰ ἀλγηνά, τῶν ψυχῶν ἀρρωστήματα, διὸ θεράπευσον Ἄγιε καὶ ἡμᾶς, τοὺς κατ' ἄμφω δεινῶς πάσχοντας.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, σκιρτήσωμεν περιχαρῶς, καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν καὶ τῶν θαυμάτων δεξάμενοι τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρήζουσιν, ἐκχέοντα ποταμηδόν, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν. Οἱ πένητες τὸν πλουτισμόν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ρύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα, οἱ πονοῦντες τὸν ἱατρόν, οἱ καχεκτοῦντες τὴν εὐεξίαν, οἱ ὁδοιπόροι τὸν ὑποδίτην, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην, οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπομεν· ἐνδοξε Βλάσιε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας τὴν μακαρίαν σου ἁθλήσιν, πολυτρόπων βασάνων καὶ πάσης ἄλλης ὀργῆς.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε κτλ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ Ἄγιον Ἐλκίον τοῖς πιστοῖς ἐκ τῆς κανδήλας, φαλλομένων τῶν Ἱδιεμένων.

Ἦχος δ'.

Ὡς καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναικας φιλοθέους ὑπῆλειφας, πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, τὸ ἀσθενές τῆς φύσεως αὐτῶν ρωννύων ἐν Χριστῷ· μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον φαιδρῶς συναγάλλῃ, διπλῷ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καὶ ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. 6'.

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνθησας Δαυϊτικῶς, ὥσπερ φοῖνιξ, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ ὥστε κέδρος ἐπληθύνθης τοῖς καρποῦμασιν· ὡς ἄμπελος δὲ εὐδυνούσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ τῷ καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν ἀγώνων σου, ἔβλυσας ἡμῖν οἶνον νοητὸν ἐξ οὗ ἰδόντες, εὐφροσύνης ἐνθέου τὰς καρδίας πληρούμεθα· καὶ συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμιά μνήμῃ τῆς σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημοῦμεν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σοῦ, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλ. 5'.

Ὡς ὑπήκοος Χριστῷ, μέχρι θανάτου γενόμενος αἰοδημε Βλάσιε, τοὺς ἀτιθάσους θῆρας, ὑπείκοντάς σοι ἔσχες, ὡς ὁ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παρακοῆς, ὡς μιμητὴς δὲ τῶν Ἀποστόλων τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων ὡς ἐκεῖνοι ἐπλούτισας, ὡς Ἱεράρχης δὲ καὶ ποιμὴν, ἔνθεν μὲν τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἐν τῇ πίστει ἐστήριξας, ἐκεῖθεν δὲ τοὺς μάρτυρας Χριστοῦ πρὸς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων ὑπήλειψας, καὶ ἀσθένειαν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων πρὸς τὸ μαρτύριον ἐνεύρωσας· ὡς δὲ τύπος Χριστωνύμου λαοῦ τέδεικας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ὁμολογίας. Ὅθεν ὡς διδάξας καὶ ποιήσας, μεγίστην παρρησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτόν, αἰτηται τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Δέσποτα πρόσδεξαι κ.λ.π.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ὡδὴ γ' καὶ στ'.

Ἀπόστολος γ'. Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, Εὐαγγέλιον πρώτης Νοεμβρίου.

Εἰς τὰ Δίπτυχα Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις ἱαμάτων θεῖος βλαστός, καὶ τῆς Σεβαστείας ὁ ἀσύλητος θησαυρός, λειτουργγὲ Κυρίου, Βλάσιε τρισμακάρ, Κυρίου τῇ δυνάμει, φρούρει τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὸ ἐξαιρέτως Ἄξιον ἐστίν. Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον καὶ ἀπέλυσιν.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου φαλλόμενα εἰς τὴν λιτανεῖαν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ.

Πάτερ Ἱεράρχα καὶ ἀθλητά, πρέσβευε ἀπαύστως, τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως λυτρωθῶμεν, παντοίων τε κινδύνων, ἀνάξιοι γὰρ ὄντες, σὲ ἱκετεύομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες τὸν Ἱατρόν, οἱ ἐν τοῖς κινδύνοις, τὸν ὑπέρμαχον βοηθόν, τὸν τῆς Σεβαστείας φρουρόν τε καὶ ποιμένα, Βλάσιον τὸν θεῖον, πάντες τιμήσωμεν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν θεῖον ποιμένα, Ἱεράρχην καὶ ἀθλητήν, τὸν τῆς Σεβαστείας ἀκάματον προστάτην, τὸν Βλάσιον τὸν μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις ἀθλοφόρε μάρτυς Χριστοῦ, χαίροις ἀσθενούντων, ὁ ταχύτατος ἱατρός, πρόφθασον ἐν τάχει καὶ λύτρωσαι κινδύνων, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, ἀξιοθαύμαστε.

Πάντες ἀνακράζωμεν ἐκ ψυχῆς, Ἁγιε Κυρίου, ἀθλοφόρε Ἀρχιερεῦ, ἔχων παρρησίαν, φανοῦ ἡμῖν προστάτης, καὶ ποιήσον πρεσβείαν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Χαίροις τῶν Τρικάλων θεῖος πυρσός, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀδελφάνητος θησαυρός, Βλάσιε Τρισμάκαρ, φανοῦ ἡμῖν προστάτης, φρουρός καὶ ποδηγέτης τοῖς εὐφημοῦσι σε. (1)

Τ υ π ι κ ό ν .

Ὅρα ἀπάσας τὰς περιπτώσεις τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

(1) Ποίημα Δ. Μπόμπολα, οἰκονόμου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΒΛΑΣΙΟΝ ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μακραγιαννανίτου

Εὐλογήσαντες τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑφωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς Ἱεράρχης καὶ κλεινὸς Ἀθλοφόρος, καὶ πεπλησμένος οὐρα-
νίων χαρίτων, Ἱερομάρτυς Βλάσιε μακάριε, πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι,
ἀλγυθόνος καὶ λύπης, καὶ παντοίων θλίψεων, καὶ δεινῶν νοσημάτων,
καὶ εὐπραγίαν δίδου ἐν παντί, τοῖς προσιοῦσι θερμῶς τῇ πρεσβείᾳ σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτεκνίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε. . .

Ὁ Ν' καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Βλάσιε σκέπε τοὺς σοὺς ἱκέτας. Γερασίμου».

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Βιαίας ἀπάσης ἐπιφορᾶς, παντοίων ἐν βίῳ, συμπτωμάτων καὶ πει-
ρασμῶν, ἀπάλλαξον Βλάσιε παμμάκαρ, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόν-
τας σοι.

Λαμπρότητι Πάτερ τῶν σῶν εὐχῶν, παθῶν τὸ ζοφῶδες, διασκέ-
δασον ἐξ ἡμῶν, καὶ ρῶσιν καὶ χάριν καὶ ὑγείαν, δίδου ἡμῖν τοῖς τιμῶσί
σε Βλάσιε.

Ἀπαύστως παρέχων τὰς δωρεάς, πλουσία χειρὶ σου, Πάτερ Βλά-
σιε τοῖς πιστοῖς, προστάτης καὶ μέγας ἀντιλήπτωρ, καὶ ἀρωγὸς ἡμῶν
ᾧφθης θερμότατος.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ Λυτρωτὴν, τεκοῦσα Παθένε, τὸν τῶν ὅ-
λων Δημιουργόν, πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι ἀνάγκης, καὶ ἀληθοῦς σωτη-
ρίας ἀξίωσον.

Ὡδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰαμάτων τὴν χάριν, βλύζων ἀεὶ Βλάσιε, παύεις χαλεπὰς ἀσθενείας, τῶν προσιόντων σοι· διὸ θεράπευσον, τὴν ἀσθενούσαν ψυχὴν μου, καὶ τὸν πόνον κούφισον, τὸν τῆς καρδίας μου.

Ἐν τῷ Θείῳ ναῶ σου, πίστει θερμῇ σπεύδοντες, τὴν σὴν σωστικὴν ἐξαίτουμέν, Πάτερ βοήθειαν, ἣν δίδου πάντοτε, ἡμῖν ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ, Βλάσιε μακάριε, ὡς συμπαθέστατος.

Συμπαθῶς τὰς δεήσεις, δέξου ἡμῶν Ἅγιε, οἷα μιμητὴς Ἱεράρχα, τοῦ Πανοικτίρμονος, καὶ πάσης θλίψεως, καὶ συμφορᾶς καὶ ἀνάγκης, ἀβλαβεῖς διάσωζε, ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Καταφύγιον κόσμου, Χριστιανῶν στήριγμα, Κεχαριτωμένη Παρθέने, τοὺς καταφεύγοντας, ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ἐπηρειῶν τοῦ Βελιάρ, καὶ πάσης κακώσεως, ἀτρότους φύλαττε.

Διάσωσον Ἱερομάρτυς Κυρίου Βλάσιε Πάτερ, τοὺς ἐν πίστει τῇ σῇ πρεσβείᾳ προστρέχοντας, ἐκ πάσης νόσου καὶ θλίψεως καὶ ἀνάγκης.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης θερμός, ἐδείχθης Πάτερ Βλάσιε, τοῖς πίστει θερμῇ προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, κινδύνων ἐκλυτρούμενος καὶ παντοίων ἐν βίῃ κακώσεων, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Ἡμῶν τὰς αἰτήσεις πλήρου πάντοτε.

Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐνεργῶν ἐν τοῖς θαύμασι, πάθῃ θεραπεύεις Πάτερ ἀνίατα, καὶ παρέχεις τὰ αἰτήματα, τοῖς εἰλικρινῶς σὲ μακαρίζουσι.

Πάσης βλάβης ἀπάλλαξον, καὶ ὀργῆς καὶ λύπης γεννώσης θάνατον, τοὺς καλοῦντας εἰς βοήθειαν, Βλάσιε παμμάκαρ τὸ σὸν ὄνομα.

Ἐμφανὴς πέλει ἅπασιν, ἡ σωτηριώδης σου χάρις Βλάσιε, δωρεὰν πᾶσι παρέχουσα, τῆς σῆς προστασίας τὰ γνωρίσματα.

Τῷ ἁγίῳ τεμένει σου, Πάτερ προσιόντες αἰεὶ καρπούμεθα, τῆς εὐνοίας σου τὰς χάριτας, καὶ τὰ σὰ κηρύττομεν θαυμασία.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Ὅλοτρόπως δεδούλωμαι, πάσῃ ἁμαρτίᾳ ὁ ἀσυνείδητος· ἀλλὰ σύ με ἀνακάλεσαι, πρὸς εἰλικρινῇ Κόρῃ μετάνοιαν.

Ὡδὴ ε'. Φώτισεν ἡμᾶς.

Υψωσον ἡμᾶς, ἐκ βυθοῦ παθῶν μακάριε, πρὸς ὑψώσεις οὐρανίων ἀρετῶν, ἱεραῖς σου πρὸς Ὑψιστον δεήσεσι.

Σκέπη ἀσφαλῆς, βοηθὸς καὶ καταφύγιον, ἔσο πάντοτε ἡμῖν θαυματουργέ, τοῖς προστρέχουσι τῇ θείᾳ ἀντιλήψει σου.

Ὁρμος νοητός, ὁ ναός σου ὠφθῇ Βλάσιε, ὃ προστρέχοντες κυμάτων χαλεπῶν, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων λυτρούμεθα.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Υπουλον ἐχθρόν, δολερῶς μοι ἐπερχόμενον, κατασύντριψον τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, Θεοτόκε σωτηρία μου καὶ λύτρωσις.

Ὡδὴ ς'. Τὴν δέξαιιν.

Σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἱατῆρα, ὁ τῶν ὅλων σε ἀνέδειξε Κτίστης, θαυματουργέ ἱερώτατε Πάτερ· ὅθεν ἡμῶν τὰ δεινὰ πάθη ἴασαι, καὶ ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, τὸν Χριστὸν ἡμῖν δοῦναι ἰκέτευε.

Ίάσεις παντοδαπὰς ἀναβλύζων, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀφθόνωος, τὰς τῶν βροτῶν θεραπεύεις ὁδύνας, καὶ ἐκδιώκεις ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ ἀσθενείας φθαρτικάς, ἰσχυρῶς ἀπελαύνεις μακάριε.

Κακίας τῆς τοῦ κακίστου Βελίαρ, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς Ἱεράρχα, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐπηρείας καὶ βλάβης, διὰ παντὸς ἀνωτέρους διάσωζε, ὃ Βλάσιε θαυματουργέ, τοὺς πρὸς σέ ἀφορῶντας ἐκ πίστεως.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Ἐτέχθῃ ἐκ τῶν ἁγνῶν σου αἱμάτων, ὁ τὰ πάντα ἐκ μὴ ὄντων ποιήσας, δίχα προπῆς καὶ συγχύσεως Κόρῃ, καὶ τῆς φθορᾶς τοὺς ἀν-

θρώπους ἀπήλλαξε· ὅθεν καμὲ φθοροποιῶν, λογισμῶν καὶ παθῶν ἔλευ-
θέρωσον.

Διάσωσον Ἱερομάρτυς Κυρίου Βλάσιε Πάτερ, τοὺς ἐν πίστει τῇ
σοὶ πρεσβείᾳ προστρέχοντας, ἐκ πάσης νόσου καὶ θλίψεως καὶ ἀνάγκης.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων
τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος 6'. Τεῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῆς τῶν παθῶν καταιγίδος ἀπάλλαξον, καὶ συνοχῆς χαλεπῶν
περιστάσεων, τοὺς πίστει αἰτοῦντας τὴν χάριν σου, ὡς πρεσβευτῆς πρὸς
Χριστὸν ἡμῶν μέγιστος, ὦ Βλάσιε Πάτερ Θεόστορε.

Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ τοῦ Ἀγίου, τῆς 11ης Φεβρουαρίου.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμειον.

Ἦχος πλ. 6'. Ὅλην ἀπεθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησέν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Μύστης ἱερώτατος, καὶ ἀληθὴς Ἱεράρχης, καὶ Μάρτυς ἀήττη-
τος, τοῦ Σωτῆρος πέφηνας Πάτερ Βλάσιε, ὦ καὶ νῦν πρέσβευε, ἐκτενωῶς
Ἄγιε, πάσης βλάβης ἡμᾶς ρύεσθαι, καὶ πάσης μάστιγος, καὶ ὀδυνη-
ρῶν περιστάσεων, τοὺς πίστει καταφεύγοντας, τῷ σεπτῷ ναῷ σου ἐκά-
στοτε. Σὺ γὰρ ἡμῶν ὥφθης, θερμότατος μεσίτης πρὸς Θεόν, διὸ τὴν
σὴν ἐξαιτούμεθα, χάριν τὴν σωτήριον.

Ὡδὴ 5'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῶν θαυμάτων τῇ αἰγλῇ, τῶν παθῶν διαλύεις δεινὴν σκοτόμαι-
ναν· καὶ νῦν ἡμῶν τῶν νόσων, κατάρθεςον τὴν φλόγα, πρεσβειῶν σου
τοῖς νόμασι, Βλάσιε Πάτερ σοφέ, τῶν εὐσεβῶν προστάτα.

Ἀσθενοῦσι τὴν ρῶσιν, καὶ τοῖς πάσχουσι Πάτερ νέμων τὴν ἴασιν,

ταχύτατος προστάτης, καὶ ρύστης ἐν ἀνάγκαις, τοῖς κραυγάζουσι πέ-
φηνας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωτηρίας λιμένα, καὶ ἀχέϊμαστον ὄρμον εὐρόντες Ἁγιε, Μονήν
σου τὴν ἁγίαν, προστρέχομεν ἐν ταύτῃ, καὶ γαλήνην εὐρίσκομεν, ἐν
τρικυμίαις πικραῖς, καὶ ζάλαις τοῦ βίου.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Γνοὺς τὸ θέλημα Κόρη, τοῦ Ὑιοῦ σου ἀφρόνως αὐτὸ οὐκ ἔπραξα·
διό με τῆς μελλούσης, ἐκλύτρωσαι βασάνου, καὶ μετάνοιαν δίδου μοι,
κἄν ἐν ὑστάτῃ ροπῇ, Χριστῷ εὐαρεστῇσαι.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ἐχει σε Πάτερ, τῶν εὐσεβῶν ἡ χορεία, ἐτοιμότατον ἐν πᾶσι προ-
πομηθεῖα· ὅθεν τῶν θαυμάτων, κηρύττει σου τὴν χάριν.

Ρού ἀπαύστως, ἐπιστασία σου θεία, τὴν περίοικον ταύτην Ἱερο-
μάρτυς, πάσης δυσπραγίας καὶ συνοχῆς καὶ βλάβης.

Ἀρρωστημάτων, ἐπιφορὰς ὀλεθρίους, ἀναχαίτισον τῇ χάριτί σου
Πάτερ, ἐκ τῶν προσιόντων, τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Σύντριψον Κόρη, τῇ κραταιᾷ σου πρεσβείᾳ, τὸν ὑπούλως με συ-
λῶντα καθ' ἐκάστην, πονηραῖς ἐννοίαις ἐχθρὸν τὸν παλαμναῖον.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκεν.

Ἰσχὺν ἡμῖν παράσχου, Βλάσιε παμμάκαρ, ἐν ταῖς τοῦ βίου δειναῖς
περιστάσεσιν, ὡς ἂν ἀνώτεροι ἀπάσης ὀφθῶμεν θλίψεως.

Μονῇ σου τῇ ἁγίᾳ, τοὺς προτερχόμενους, τῆς σῆς χαρᾶς Πάτερ
Βλάσιε πλήρωσον, καὶ ἀδυμίας τὴν λύπην μακρὰν ἀπέλασον.

Ὁδύνης ὀλεθρίου, καὶ πάσης ἀνάγκης, καὶ νοσημάτων ἀπρώ-
τους διάσωζε, τοὺς σὲ θερμὸν κεκτημένους προστάτην Βλάσιε.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν

Ὑπερδεδοξασμένη, μόνη Θεοτόκε, τῆς τῶν παθῶν ἀδοίας ἀπάλ-
λαξον, τοὺς ὀρθοδόξῳ καρδίᾳ σε μεγαλύνοντας.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγκλυνάρια.

Χαίροις Ἱεράρχα θαυματουργέ, Βλάσιε τρισμάκαρ, Ἀθλοφόρων

ὁ κοινωνός· χαίροις Σεβαστείας, ὁ θεῖος ποιμενάρχης, καὶ Ἐκκλησίας πάσης μέγα προπύργιον.

Χλαῖναν ἐνδυσάμενος ἱεράν, τῶν ἀρχιερέων, ἀνεδείχθης τύπος λαμπρός, καὶ σοφῶς ποιμάνας, τὴν σοὶ λαχοῦσαν ποίμνην, ὑπὲρ Χριστοῦ νομίμως, ἡθλησας Βλάσιε.

Χάριτι θαυμάτων μεγαλυνθεῖς, ἅπασι παρέχεις, τὰ αἰτήματα συμπαθῶς, καὶ ἰᾶσαι νόσους, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, Βλάσιε Ὅσιε.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας εὐλαβῶς, τῇ σεπτῇ Μονῇ σου, Πάτερ Βλάσιε ἱερέ, φύλαπτε ἀτρώτους, ἐκ πάσης ἐπηρείας, καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, τούτων ἐκάστοτε.

Λόγοις σου θαρρύνας τοῖς ἱεροῖς, τὰς σεμνὰς γυναῖκας, πρὸς ἀγῶνας ἀθλητικούς, ὁμοῦ καὶ τοὺς παῖδες, σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, Βλάσιε ἐνδοξε.

Χαίρει εὐσεβούντων πᾶσα πληθὺς, τῇ σῇ ἀντιλήψει, λυτρουμένη πάσης ὀργῆς, διὸ καὶ βοᾷ σοι· ἐκ πάσης δυσχερείας, ἀτρώτους ἡμᾶς σῶζε, ἀεὶ ὦ Βλάσιε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἄγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείας εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήνη τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις,
μεθ' ἧν τὸ ἐξῆς:

Ἦχος 6'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ἐχων παρρησίαν πρὸς Χριστόν, οἷα θαυμαστὸς Ἱεράρχης, καὶ Ἀθλητῆς ἱερός, Βλάσιε μακάριε, ἀπαύστως πρέσβευε, πάσης θλίψεως ρύεσθαι, καὶ ἀσθενημάτων, καὶ πικρῶν συμπτώσεων, καὶ συμφορῶν χαλεπῶν, πάντας τοὺς προστρέχοντας Πάτερ, τῇ σῇ κραταιᾷ προστασίᾳ καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας μακαρίζοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δίστιχον.

Βλαστήνεις με Βλάσιε καρποὺς ἁγίους
Γεράσιμεν ἀξίωσεν σέ ὑμνεῦντα.